

II

(Besluiten waarvan de publikatie niet voorwaarde is voor de toepassing)

COMMISSIE

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 30 november 1994

inzake de steun en de verplichte bijdragen ter bevordering van de afzet van
produkten van de pluimveehouderij en van de sector kleinvee in België

(Slechts de tekst in de Nederlandse en in de Franse taal is authentiek)

(95/486/EG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Overwegende hetgeen volgt:

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Gemeenschap, en met name op artikel 93, lid 2, eerste
alinea,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 2771/75 van de Raad van
29 oktober 1975 houdende een gemeenschappelijke orde-
ning der markten in de sector eieren⁽¹⁾, laatstelijk gewij-
zigd bij Verordening (EEG) nr. 1574/93⁽²⁾, en met name
op artikel 19,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 2777/75 van de Raad van
29 oktober 1975 houdende een gemeenschappelijke orde-
ning der markten in de sector slachtpluimvee⁽³⁾, laatste-
lijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1574/93, en met
name op artikel 19,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 827/68 van de Raad van
28 juni 1968 houdende een gemeenschappelijke ordening
der markten voor bepaalde in bijlage II van het Verdrag
vermelde produkten⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verorde-
ning (EG) nr. 794/94 van de Commissie⁽⁵⁾, en met name
op artikel 5,

Na de belanghebbenden overeenkomstig artikel 93, lid 2,
van het Verdrag te hebben aangemaand hun opmerkingen
te maken⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ PB nr. L 282 van 1. 11. 1975, blz. 49.

⁽²⁾ PB nr. L 152 van 24. 6. 1993, blz. 1.

⁽³⁾ PB nr. L 282 van 1. 11. 1975, blz. 77.

⁽⁴⁾ PB nr. L 151 van 30. 6. 1968, blz. 16.

⁽⁵⁾ PB nr. L 92 van 9. 4. 1994, blz. 15.

⁽⁶⁾ PB nr. C 24 van 1. 2. 1990, blz. 13, PB nr. C 302 van 22. 11.
1991, blz. 4, en PB nr. C 142 van 4. 6. 1992, blz. 3.

I

1. Bij schrijven van 6 juli 1989, geregistreerd op 11 juli 1989, heeft de Permanente Vertegenwoordiging van België bij de Europese Gemeenschappen de Commissie overeenkomstig artikel 93, lid 3, van het Verdrag het ontwerp gemeld van een Koninklijk Besluit betreffende de verplichte bijdragen bestemd voor de bevordering van de afzet van de produkten van de consultatieve afdeling „Pluimvee, eieren en kleinvee”, opgericht in de schoot van de Nationale Dienst voor de afzet van land- en tuinbouwprodukten.

België heeft de Commissie bij brief van 15 september 1989, geregistreerd op 20 september 1989, aanvullende inlichtingen verschaft.

Het ontwerp van Koninklijk Besluit is op 31 juli 1989 goedgekeurd en het Koninklijk Besluit is op 24 augustus 1989 in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt. Het verlengt de geldigheidsduur van de financieringsregeling voor de pluimveehouderij en voor de sector kleinvee tot en met 31 december 1990.

2. Bij het betrokken ontwerp van Koninklijk Besluit wordt het Koninklijk Besluit van 28 februari 1985 betreffende de verplichte bijdragen bestemd voor de bevordering van de afzet van de produkten van de consultatieve afdelingen „Pluimvee, eieren en kleinvee” en „Groenten en fruit”, opgericht in de schoot van de Nationale Dienst voor de afzet van land- en tuinbouwprodukten, ingetrokken.

Het Koninklijk Besluit van 28 februari 1985 is door de Commissie onderzocht (steunmaatregel nr. C7/87 (ex NN 54/86) en vormde op 30 november 1988 het voorwerp van een afwijzende beschikking (Beschikking 89/216/EEG)⁽¹⁾. In artikel 1 van die beschikking stelde de Commissie met name dat de betrokken steunmaatregelen vanwege de wijze waarop zij werden gefinancierd, onverenigbaar waren met de gemeenschappelijke markt.

De betrokken steunmaatregelen werden voor een deel gefinancierd uit de opbrengst van bij uitvoer geheven verplichte bijdragen, die door de Commissie zijn aangemerkt als met artikel 12 van het Verdrag onverenigbare heffingen van gelijke werking als douanerechten bij uitvoer. België heeft (bij Koninklijk Besluit van 8 maart 1989) de gewraakte bepalingen gewijzigd door bovenbedoelde bijdrage af te schaffen.

De Commissie heeft België op 25 april 1989 een brief gezonden om dit dossier te seponeren.

3. Bij brief nr. SG(89)D/15032 van 30 november 1989 heeft de Commissie de procedure van artikel 93, lid 2, van het Verdrag ingeleid tegen de steunmaatregelen (zie onderdeel II, punt 2) waarvan de geldigheidsduur bij het Koninklijk Besluit van 31 juli 1989 is verlengd, omdat deze steunmaatregelen worden gefinancierd met verplichte bijdragen die bij de slacht worden geheven op uit de andere Lid-Staten ingevoerde dieren en die ook worden opgelegd aan de importeurs wier beroepsactiviteit uitsluitend invoer betreft en die uitsluitend uit de andere Lid-Staten mengvoeders invoeren (procedure nr. C 49/89).

Via een mededeling in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*⁽²⁾ heeft de Commissie de overige Lid-Staten en andere belanghebbenden van haar voornoemd besluit in kennis gesteld en hen aangemaand hun opmerkingen te maken.

4. A. Bij brief van 24 mei 1991 heeft België een ontwerp van Koninklijk Besluit tot wijziging van het voornoemde Koninklijk Besluit van 31 juli 1989 meld. Het besluit is op 5 augustus 1991 goedgekeurd en is op 21 september 1991 in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt.

Bij dit Koninklijk Besluit is de bestaande regeling verruimd tot de produkten van de konijnensector en is de geldigheidsduur van het aldus gewijzigde koninklijk Besluit van 31 juli 1989 tot en met 31 december 1991 verlengd.

- B. België heeft voorts bij brief van 19 februari 1992 kennis gegeven van een ontwerp van Koninklijk Besluit tot wijziging van het voornoemde Koninklijk Besluit van 31 juli 1989. Dit besluit is op 4 mei 1992 goedgekeurd en op 21 mei 1992 in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt.

Bij dit Koninklijk Besluit is de werkingssfeer van de bestaande regeling tot leghennen en mest-

kippen („braadkippen“) verruimd en de geldigheidsduur van de regeling voor onbepaalde tijd verlengd.

5. Inzake de twee in punt 4, onder A en B, vermelde maatregelen heeft de Commissie bij brieven van 31 juli 1991 (procedure nr. C 39/91), respectievelijk 28 mei 1992 (procedure nr. C 10/92) België in kennis gesteld van haar besluiten om de procedure van artikel 93, lid 2, van het Verdrag die op 3 november 1989 was ingeleid tegen de betrokken steunmaatregelen die in een eerste fase tot en met 31 december 1991 en later voor onbepaalde tijd waren verlengd, te verruimen, nog steeds vanwege het feit dat zij worden gefinancierd met de opbrengst van verplichte bijdragen die bij de slacht worden geheven op uit de andere Lid-Staten geïmporteerde dieren en die ook worden opgelegd aan importeurs wier beroepsactiviteit uitsluitend invoer betreft en die uitsluitend uit de andere Lid-Staten mengvoeders importeren.

Door middel van twee andere mededelingen in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*⁽³⁾ heeft de Commissie de overige Lid-Staten en andere belanghebbenden van haar vorenbedoelde besluiten in kennis gesteld en hen aangemaand hun opmerkingen te maken.

II

1. In het hierna volgende wordt de steunregeling beschreven die is ingesteld bij het Koninklijk Besluit van 31 juli 1989, gewijzigd bij de Koninklijke Besluiten van 5 augustus 1991 en van 4 mei 1992, die in ontwerpvorm aan de Commissie waren gemeld.

De steun

2. De steun heeft ten doel de afzet van de betrokken produkten te bevorderen (reclame, tentoonstellingen, jaarbeurzen, marktverkenning, deelneming aan internationale congressen).

De verplichte bijdragen

3. Deze steunregeling, die wordt gefinancierd met de opbrengst van de verplichte bijdragen ten behoeve van de constitutionele afdeling „Pluimvee, eieren en kleinvee“ van de Nationale Dienst voor de afzet van land- en tuinbouwprodukten (NDALTP), overeenkomstig het Koninklijk Besluit van 31 juli 1989, gewijzigd bij de voorgenomen Koninklijke Besluiten, biedt het volgende beeld:

Produkten waarvoor bijdragen moeten worden betaald

— Eieren:

eieren van hoenderachtigen, duifachtigen en zwemvogels, in de schaal en geschikt voor consumptie in ongewijzigde staat of voor gebruik door de levensmiddelenindustrie.

⁽¹⁾ PB nr. L 85 van 30. 3. 1989, blz. 45.

⁽²⁾ PB nr. C 24 van 1. 2. 1990, blz. 3.

⁽³⁾ PB nr. C 302 van 22. 11. 1991, blz. 4, en PB nr. C 142 van 4. 6. 1992, blz. 3.

- Eiprodukten :
eieren uit de schaal, eigeel en ovaalbumine.
- Pluimvee :
als huisdier gehouden hoenderachtigen, duifachtigen en zwemvogels.
- Vlees :
alle karkassen en delen van pluimvee en konijnen die geschikt zijn voor menselijke consumptie.
- Konijnvlees :
al het verse, gekoelde, bevroren of diepgevroren vlees van konijnen.
- Konijn :
elk tam konijn, ongeacht zijn leeftijd of geslacht.
- Mengvoeders.

Bijdrageplichtigen

- De door het Ministerie van Volksgezondheid erkende pluimveeslachterijen.
- De eierpakstations.
- De groothandelaars in eieren.
- De gespecialiseerde producenten van eiprodukten.
- De bedrijven die in het kader van een nevenactiviteit eiprodukten vervaardigen.
- De houders van leghennen (hennen voor de eiproduktie).
- De houders van mestkippen (behalve eendagskuikens).
- De broederijen.
- De door het Ministerie van Landbouw erkende vermeerderingsbedrijven.
- Degenen die in het bezit zijn van een door het Ministerie van Landbouw afgegeven erkenning voor de invoer of de fabricage van mengvoeders.
- Degenen die konijnen slachten of laten slachten.
- Degenen die geslachte konijnen invoeren uit derde landen.

Hoogte van de bijdrage

- Pluimveeslachterijen :
 - 3 000 Bfr. voor bedrijven die minder dan 100 000 dieren per jaar slachten ;
 - 100 000 Bfr. voor bedrijven die meer dan 2 000 000 dieren per jaar slachten ;
 - 0,05 Bfr. per geslacht dier voor bedrijven die 100 000 tot 2 000 000 dieren per jaar slachten.
- Eierpakstations :
 - 6 000 Bfr. voor stations met een technische sorteercapaciteit van maximaal 5 000 eieren per uur ;

- 8 000 Bfr. voor stations met een technische sorteercapaciteit van meer dan 5 000 en ten hoogste 15 000 eieren per uur ;
- 10 000 Bfr. voor stations met een technische sorteercapaciteit van meer dan 15 000 eieren per uur.
- Groothandelaars in eieren :
 - 3 000 Bfr. per jaar.
- Bedrijven die in het kader van een nevenactiviteit eiprodukten vervaardigen :
 - 1 500 Bfr. per jaar.
- Gespecialiseerde producenten van eiprodukten :
 - 12 000 Bfr. per jaar.
- Bedrijven met een reële pasteurisatiecapaciteit van ten minste 3 ton per uur :
 - 30 000 Bfr. per jaar.
- Houders van leghennen, al dan niet reeds legrijp, afgedankte leghennen inbegrepen :
 - 1 000 Bfr. per jaar voor bedrijven met een capaciteit van 5 000 tot 14 999 dieren ;
 - 2 000 Bfr. per jaar voor bedrijven met een capaciteit van 15 000 tot 29 999 dieren ;
 - 4 000 Bfr. per jaar voor bedrijven met een capaciteit van 30 000 dieren of meer.
- Houders van mestkippen (met uitzondering van eendagskuikens) :
 - 1 500 Bfr. per jaar voor bedrijven met een capaciteit van 10 000 tot 24 999 dieren ;
 - 3 000 Bfr. per jaar voor bedrijven met een capaciteit van 25 000 dieren of meer.
- Broederijen :
De jaarlijkse bijdragen belopen :
 - 20 000 Bfr. voor bedrijven met een capaciteit van meer dan 2 000 000 eieren ;
 - 15 000 Bfr. voor bedrijven met een capaciteit van meer dan 1 000 000, doch niet meer dan 2 000 000 eieren ;
 - 12 000 Bfr. voor bedrijven met een capaciteit van meer dan 750 000, doch niet meer dan 1 000 000 eieren ;
 - 9 500 Bfr. voor bedrijven met een capaciteit van meer dan 500 000, doch niet meer dan 750 000 eieren ;
 - 7 500 Bfr. voor bedrijven met een capaciteit van meer dan 300 000, doch niet meer dan 500 000 eieren ;
 - 5 500 Bfr. voor bedrijven met een capaciteit van meer dan 200 000, doch niet meer dan 300 000 eieren ;
 - 4 000 Bfr. voor bedrijven met een capaciteit van meer dan 100 000, doch niet meer dan 200 000 eieren ;
 - 2 500 Bfr. voor bedrijven met een capaciteit van 1 000, doch niet meer dan 100 000 eieren.

- Vermeerderingsbedrijven :
 - 1 Bfr. per op het bedrijf gehouden moederdier.
- Degenen die in het bezit zijn van een erkenning voor de invoer of de fabricage van mengvoeder :
 - 1 700 Bfr. per jaar.
- Degenen die konijnen slachten of laten slachten :
 - De bijdrage bedraagt 1,25 Bfr. per geslacht konijn.

Van deze bijdrage :

 - wordt 0,15 Bfr. per kilogram konijnenvlees in rekening gebracht aan de konijnenleveranciers, met uitzondering van importeurs van levende konijnen uit een Lid-Staat ;
 - wordt 0,50 Bfr. per kilogram konijnenvlees aangerekend aan de koper van de geslachte konijnen, behalve voor produkten die niet voor consumptie worden aangeboden of niet voor menselijke consumptie geschikt zijn.

De betrokken bijdrageplichtigen brengen 0,50 Bfr. per kilogram niet voor consumptie aangeboden of niet voor menselijke consumptie geschikt produkt in mindering op de door hen verschuldigde bijdrage.
- Openbare en particuliere slachthuizen betalen de vorenbedoelde bijdrage, met een minimum van 6 000 Bfr. per jaar.
- Importeurs van geslachte konijnen uit derde landen :
 - 1 Bfr. per kilogram ingevoerd konijnenvlees.

III

1. In het kader van de drie voormelde procedures heeft de Commissie België aangemaand haar opmerkingen mede te delen. Die opmerkingen zijn de Commissie toegezonden bij brieven van, respectievelijk, 11 januari 1990, 26 september 1991 en 11 juni 1992 (zie de onderstaande punten 2 tot en met 6).

Via mededelingen in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* (zie onderdeel I, punten 3 en 5) heeft de Commissie de overige Lid-Staten en andere belanghebbenden van haar vorenbedoelde besluiten in kennis gesteld en hen aangemaand eventuele opmerkingen mede te delen.

2. België stelt in de eerste plaats dat de bepalingen waartegen de Commissie de procedure van artikel 93, lid 2, van het Verdrag heeft ingeleid, reeds waren opgenomen in het Koninklijk Besluit van 28 februari 1985 waarover op 30 november 1988 een afwijzende beschikking is gegeven (steunmaatregel nr. C 7/87 — ex nr. NN 54/86). In het kader van deze procedure had de Commissie deze steunmaatregelen uitsluitend afgewezen omdat zij werden gefinancierd door middel van met artikel 12 van het Verdrag strijdige, bij de uitvoer geheven verplichte bijdragen, maar zij had zich niet verzet tegen de financiering met andere heffingen op uit de andere Lid-Staten ingevoerde produkten.

3. Wat de slachtbijdrage betreft, stelt België dat importeurs die een levend dier aan een Belgisch bedrijf verkopen, niet bijdrageplichtig zijn. De conclusie dat de heffing van de bijdrage wordt doorgeschoven naar een stadium dat noodzakelijkerwijze op de invoer volgt, lijkt dan ook overdreven.

4. Volgens België worden de bijdragen bij de slacht geheven zonder enig onderscheid naar oorsprong van het dier, overeenkomstig artikel 95 van het Verdrag en in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. In een arrest van 31 mei 1979 in zaak 132/78 (Denkavit) ⁽¹⁾ heeft het Hof gesteld dat heffingen op ingevoerde produkten slechts als binnenlandse belastingen kunnen worden beschouwd, en derhalve aan het verbod op de toepassing van heffingen van gelijke werking als douanerechten kunnen ontsnappen, wanneer op binnenlandse produkten en identieke geïmporteerde produkten dezelfde belasting wordt geheven, in hetzelfde stadium van de afzet, en wanneer het ontstaansfeit voor de heffing voor ingevoerde produkten hetzelfde is als voor binnenlandse produkten. De slachtbijdrage op zowel produkten van eigen bodem als ingevoerde produkten zou volledig aan deze voorwaarden beantwoorden.

5. Bovendien stelt België dat dit geval niet kan worden vergeleken met de situatie waarvan sprake is in het door de Commissie vermelde arrest van het Hof van Justitie van 25 juni 1970 in zaak 47/69 (Frankrijk tegen Commissie) ⁽²⁾. Uit de opbrengst van de belasting die in het betrokken geval door de Franse regering aan de importeurs werd opgelegd, werd namelijk een uitsluitend voor de Franse textielindustrie geldende steunmaatregel gefinancierd, zodat het Hof van Justitie terecht concludeerde dat dergelijke steun een beschermend effect sorteerde. Bedrijven die echter dieren willen importeren om deze in Belgische slachterijen te laten slachten, profiteren evenzeer van de afzetbevorderende maatregelen als die welke hun produkten van Belgische pluimveehouders betrekken. Na het slachten wordt namelijk op het vlees het stempel van de Belgische slachterij aangebracht en valt de oorsprong van het produkt niet meer vast te stellen. De opbrengst van de bijdragen wordt besteed aan campagnes ter bevordering van de consumptie van vlees en aan steun voor alle bedrijven in samenhang met jaarbeurzen en tentoonstellingen.

Toen de werkingssfeer van het Koninklijk Besluit van 31 juli 1989 werd verruimd tot de sector konijnen heeft België in een brief van 26 september 1991 meegedeeld dat de opbrengst van de heffing op konijnenvlees zou worden gebruikt om de afzet van konijnenvlees te bevorderen, in de hoop dat daardoor het verbruik van deze vleessoort zou toenemen, hetgeen zowel de binnenlandse konijnenhouders als de invoer van produkten van die sector ten goede zou komen. Bedrijven die levende konijnen importeren om deze in

⁽¹⁾ Jurisprudentie 1979, blz. 1923.

⁽²⁾ Jurisprudentie 1970, blz. 487.

Belgische slachthuizen te laten slachten, profiteren evenzeer van de actie om de afzet te bevorderen als bedrijven die hun produkten van Belgische konijnenhouders betrekken. In feite vergroot deze generieke verkoopbevordering het effect van reclameacties die door Belgische en buitenlandse bedrijven zouden kunnen worden ondernomen.

6. Ten aanzien van de verplichte bijdrage die wordt opgelegd aan importeurs wier beroepsactiviteit uitsluitend betrekking heeft op invoer en die alleen uit de Lid-Staten mengvoeders importeren, is België van oordeel dat de regeling in overeenstemming is met de rechtspraak van het Hof van Justitie in het voornoemde arrest van 31 mei 1979 (Denkavit) (zie punt 4 hierboven).

IV

1. Zoals de Commissie in haar afwijzende eindbeschikking 89/216/EEG had geconcludeerd, zou de met de opbrengst van de verplichte bijdragen gefinancierde steun, wat de doelstelling betreft (zie onderdeel II, punt 2), de ontwikkeling van de betrokken sectoren kunnen vergemakkelijken zonder de voorwaarden waaronder het handelsverkeer plaatsvindt, zodanig te veranderen dat het gemeenschappelijk belang wordt geschaad, zodat hij onder de in artikel 92, lid 3, onder c), van het Verdrag vermelde afwijking kan vallen. Omdat de steunmaatregelen echter worden gefinancierd met de opbrengst van verplichte bijdragen die strijdig zijn met artikel 12 van het Verdrag, kon de Commissie toen evenwel niet concluderen dat de steun met de communautaire voorschriften in overeenstemming was.

Zoals België opmerkt (onderdeel III, punt 2), heeft de Commissie in haar Beschikking 89/216/EEG geen bezwaar gemaakt tegen de financiering van de steun door middel van verplichte bijdragen op uit andere Lid-Staten ingevoerde produkten. De Commissie had namelijk toentertijd in de landbouwsector de conclusies die voortvloeien uit het arrest van het Hof van 25 juni 1970 in zaak 47/69 (zie onderdeel III, punt 5) nog niet toegepast op steun die wordt gefinancierd met verplichte heffingen in de stadia na de invoer en met verplichte heffingen in de vorm van forfaitaire bedragen die worden opgelegd aan mengvoederimporteurs wier beroepsactiviteit uitsluitend uit de invoer van produkten uit andere Lid-Staten bestaat.

Wat de parafiscale heffingen op uit de andere Lid-Staten ingevoerde produkten betreft, is de leer van de Commissie als volgt:

- Volgens de voornoemde rechtspraak van het Hof is financiering van staatssteun met een verplichte bestemmingsheffing een essentieel element van deze steun en dient bij de beoordeling van dergelijke steun zowel de steunverlening als de financiering ervan aan het Gemeenschapsrecht te worden getoetst.

— Overeenkomstig deze rechtspraak is de Commissie dan ook van oordeel dat de steun niet mag worden gefinancierd met de opbrengst van parafiscale heffingen die op uit de andere Lid-Staten geïmporteerde produkten worden toegepast. Een dergelijke financiering heeft namelijk een beschermende werking die verder reikt dan de steunverlening *stricto sensu*, doordat, ook wanneer in wettelijk opzicht een gelijke behandeling van binnenlandse en geïmporteerde produkten gewaarborgd is, de situatie in de praktijk uit de aard der zaak gunstiger uitvalt voor de binnenlandse bedrijven, aangezien de verwezenlijkte acties door nationale specialisaties, behoeften en leemten zijn ingegeven.

2. Gelet op dit financiële aspect, waarvan de Commissie nu oordeelt dat het relevant is voor de verenigbaarheid van de steun in de betrokken sector met de voorschriften, heeft de Commissie op 30 november 1989 de procedure van artikel 93, lid 2, van het Verdrag tegen de in punt 1 bedoelde steunmaatregelen ingeleid, voor zover deze worden gefinancierd met de opbrengst van verplichte bijdragen die op uit de andere Lid-Staten ingevoerde produkten worden toegepast.

— In tegenstelling met de strekking van de argumentering door België zoals weergegeven in onderdeel III, punten 4 en 6, verandert de eventuele verenigbaarheid van een systeem van heffingen met de fiscale bepalingen van het Verdrag niets aan het standpunt van de Commissie op grond van de toetsing van de met die heffingen gefinancierde steun aan artikel 92 en volgende van het Verdrag. Bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de heffing met het bepaalde in artikel 95 van het Verdrag wordt namelijk de „beschermende werking die verder gaat dan de steunverlening *stricto sensu*”, zoals het Hof van Justitie dit heeft omschreven, niet in aanmerking genomen.

— In tegenstelling met wat België in onderdeel III, punt 5, aanvoert, is het voor deze analyse ook niet relevant wie de bijdrageplichtige is — een binnenlandse producent of een importeur —, en kan dit punt ook niet bepalend zijn voor het standpunt van de Commissie. Het enige wat in aanmerking wordt genomen is, welke heffing op het produkt zelf rust in eender welk stadium van de afzet.

3. In het onderhavige geval worden de met de verplichte bijdragen ten behoeve van het fonds voor produkten van de pluimveehouderij en de sector kleinvee gefinancierde steunmaatregelen voor een deel bekostigd uit de opbrengst van heffingen die worden toegepast op de uit de andere Lid-Staten ingevoerde produkten, enerzijds bij de slacht van pluimvee en konijnen (verplichte bijdrage per geslacht dier) en anderzijds via de bijdrage die wordt opgelegd aan importeurs wier beroepsactiviteit uitsluitend betrekking heeft op de invoer van mengvoeders uit de andere Lid-Staten.

4. Het beginsel dat geen belasting op uit andere Lid-Staten ingevoerde produkten mag worden geheven, moet worden doorgetrokken tot de verwerking ervan, wanneer die verwerking niet ertoe leiden kan dat de oorsprong van die produkten wordt gewijzigd, zodat de vrijstelling van de heffing aan de grens niet gewoon neerkomt op een verschuiving van de heffing op de ingevoerde produkten naar de stadia die op de invoer volgen.

De op de goederen toegepaste bewerkingen moeten namelijk van dien aard zijn dat daarmee de oorsprong van het produkt zo wordt gewijzigd dat het dan in voorkomend geval niet meer als ingevoerd produkt wordt aangemerkt.

5. Ook bij de heffing van de bijdrage op de op een bedrijf gehouden moederdieren (1 Bfr. per dier) zouden bijdragen ten behoeve van het fonds voor de pluimveehouderij en de sector kleinvee op uit de andere Lid-Staten ingevoerde produkten kunnen worden toegepast. Bepaald moet worden of van deze dieren, nadat zij gedurende een bepaalde periode op het bedrijf zijn gehouden, de oorsprong is gewijzigd in de zin van artikel 24 van Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek⁽¹⁾. Daarbij moet worden nagegaan of in de betrokken periode de oorsprong van het dier is veranderd in de zin van de voornoemde bepaling; de criteria die in die bepaling zijn vervat, welke bepaling vooral voor het handelsverkeer met derde landen geldt, kunnen namelijk naar analogie worden toegepast op het intra-communautaire handelsverkeer zolang er voor produkten van oorsprong uit de Gemeenschap geen andere voorschriften zijn.

Aangezien er geen communautair voorschrift bestaat dat de criteria behelst om te bepalen of de oorsprong van levende kippen die niet volledig in één enkel land zijn verkregen, is gewijzigd, maakt de Commissie geen bezwaar tegen de steun die met een heffing op de op een bedrijf gehouden moederdieren wordt gefinancierd, maar zij behoudt zich het recht voor de maatregel opnieuw te onderzoeken wanneer ter zake communautaire voorschriften zullen zijn vastgesteld.

6. Evenmin had de Commissie bij het bepalen van haar standpunt nagegaan of de aan de slacht (ontstaansfeit voor de bijdrage) voorafgaande periode van het mesten van de konijnen of kippen op zichzelf beschouwd of in combinatie met het slachten van de dieren, aan uit andere Lid-Staten ingevoerde dieren een Belgische oorsprong zou kunnen verlenen.

Om dezelfde redenen die zijn aangegeven in punt 5, tweede alinea, behoudt de Commissie zich het recht voor haar standpunt te herzien wanneer in dit verband communautaire voorschriften zullen zijn vastgesteld.

7. Volgens de Commissie behoort het beginsel dat uit de andere Lid-Staten ingevoerde produkten niet mogen worden belast, niet tot de invoer van mengvoeder of dieren uit andere Lid-Staten te worden doorgetrokken, wanneer de importeur zelf ook mengvoeder produceert of wanneer met een forfaitaire heffingsgrondslag wordt gewerkt, dat wil zeggen zonder rekening te houden met de eventuele invoer uit andere Lid-Staten door een importeur die ook uit derde landen invoert. De voornoemde rechtspraak van het Hof vormt namelijk geen beletsel voor de toepassing van de betrokken heffingen op uit derde landen ingevoerde produkten of op de productie op het eigen grondgebied. Het beginsel moet dus uitsluitend worden doorgetrokken tot die importeurs wier activiteit uitsluitend de invoer van mengvoerders of van dieren uit de andere Lid-Staten betreft („gespecialiseerde importeurs”). Volgens de bepalingen van de betrokken Koninklijke Besluiten echter kan voor de financiering van de steun ter bevordering van de afzet van produkten van de pluimveehouderij en de sector kleinvee ook een verplichte bijdrage van „gespecialiseerde importeurs” van mengvoerders uit de andere Lid-Staten worden verlangd, dat wil zeggen van importeurs wier beroepsactiviteit uitsluitend uit de invoer van mengvoeder uit andere Lid-Staten bestaat.

8. De heffing van de bijdragen op basis van de productieactiviteit (forfaitaire jaarlijkse bijdrage), en niet op die van de eventueel uit de andere Lid-Staten ingevoerde, aangekochte, verwerkte of verkochte hoeveelheden, is geen element met een beschermende werking die verder gaat dan de steunverlening stricto sensu, omdat het om jaarlijkse forfaitaire bijdragen gaat, dit wil zeggen bijdragen die niet aan de ingevoerde hoeveelheden zijn gekoppeld.

Aangezien echter de opbrengst van de bijdragen naar een gemeenschappelijk fonds voor produkten van de pluimveehouderij en de sector kleinvee gaat, is het niet meer mogelijk te onderscheiden naar de aldus gefinancierde steun en het bedoelde geheel van steunmaatregelen.

9. Of het heffingssysteem al dan niet verenigbaar is met artikel 95 van het Verdrag, is voor de toetsing van de met de bijdragen gefinancierde steun aan artikel 92 en volgende niet relevant.
10. De met de opbrengst van de verplichte bijdragen gefinancierde steunmaatregelen kunnen derhalve, vanwege de wijze waarop zij worden gefinancierd, niet verenigbaar worden geacht met de gemeenschappelijke markt uit hoofde van artikel 92 van het Verdrag, en moeten dan ook worden ingetrokken.

België moet ook mededeling doen van de bepalingen die zij voornemens is vast te stellen om te waarborgen dat de bedoelde verplichte bijdragen niet op uit de andere Lid-Staten ingevoerde dieren worden toegepast, noch van de „gespecialiseerde importeurs” van uit andere Lid-Staten ingevoerd mengvoeder worden verlangd.

⁽¹⁾ PB nr. L 302 van 19. 10. 1992, blz. 1.

11. Met deze beschikking wordt niet vooruitgelopen op de eventuele consequenties die de Commissie in voorkomend geval zal trekken voor wat de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid door het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw betreft,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

De door België in de sectoren pluimveehouderij, eieren en kleinvee toegekende steun die wordt gefinancierd met de verplichte bijdragen, die zijn ingesteld bij Koninklijk Besluit van 31 juli 1989, gewijzigd bij de Koninklijke Besluiten van 5 augustus 1991 en van 4 mei 1992, is onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt in de zin van artikel 92 van het EG-Verdrag en moet worden ingetrokken voor zover de verplichte bijdragen in het stadium van de slacht van pluimvee en konijnen ook op uit andere Lid-Staten ingevoerde produkten worden geheven, of worden opgelegd aan „gespecialiseerde importeurs”

(zijnde, in het kader van deze beschikking, importeurs wier beroepsactiviteit uitsluitend de invoer van mengvoeders uit de andere Lid-Staten betreft) die mengvoeders uit de andere Lid-Staten importeren.

Artikel 2

België dient de Commissie binnen twee maanden, te rekenen vanaf de kennisgeving van deze beschikking, in kennis te stellen van de maatregelen die zij heeft genomen om aan deze beschikking te voldoen.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot het Koninkrijk België.

Gedaan te Brussel, 30 november 1994.

Voor de Commissie

Karel VAN MIERT

Lid van de Commissie